



Když já si zpome - nu na své - ho ta - tí - čka, sl - zy mě po - li - jú, ne - vidím cho - dní - čka.

Když ja si zpomenu  
na svého tatíčka,  
slzy mě poleju,  
nevidím chodníčka.

Krchove, krchove,  
ohrado zelená,  
už sem na tě vsela  
své drahé semena.

Tatíčku, tatíčku,  
v hrobě jako v kleci,  
mně ubohé dceři  
ubližujú všecí.<sup>1)</sup>

Když já si zpomenu  
na svoju mamětku,  
slzy mě polejú  
iđa na travětku.

Už sem si nasela  
mamulku, tatíčka,  
ešče si naseju  
sestřičku, bratřička.

Ubližuj, ubližuj,  
máš-li ubližovat,  
moja těžká křivda  
bude k Bohu volat.<sup>2)</sup>

Zhůru ke krchovu  
cestička dlážená,  
tam je má mamička  
na něm pochovaná.

Hrobaři, hrobaři,  
hluboko sázíte,  
předrahé semena,  
nikdá nezcházíte.

Vy buchlovské zvony,  
na dva hlasy zvoňte,  
vy moji rodiči,  
vy mně hore vstaňte!

Zhůru ke krchovu  
dlážený chodníček,  
tam je pochovaný  
můj dobrý tatíček.

Mamulko, mamulko,  
hluboko ste lehly,  
své ubohé dcery  
k místu nepřivedly.

<sup>1)</sup> Bola sem já, bola  
jako huska bjelá,  
ale ty pérenka  
opadaly se mňa.

Keby má mamička  
z černej země stala,  
šak by ty pérenka  
na mňa pověšala.

<sup>2)</sup> Ubližujte, lidé,  
co najvč možete,  
šak vy moju křivdu  
všecku poneseťe.



Va - no - ce, va - no - ce, sko - ro - li bu - dě - tě? U - bo - he si - ro - ty, kaj se po - dě - je - tě?

Vanoce, vanoce,  
skoro-li budětě?  
Ubohe siroty,  
kaj se podějetě?

Zeleny travniček,  
bily krvavniček,  
už mi věc něstanu  
rozmily tatiček.

Ale ja dobře vim,  
že už jich nězvihnu,  
že jejich hlavěnky  
nikda něuhlidnu.

Co maju rodiče,  
to půjdu do domu,  
a ja sirotečka  
ze služby na službu.<sup>1)</sup>

Ach, Bože, rozbože,  
kaj su ma mamička!  
Už na nich narůstla  
zelena travička.

Dy ja si zpomenu  
na svoju mamičku,  
jak by mi rozpalil  
pod srdečkem svičku.

Ja němam tatička  
a němam matičky,  
ja němam bratřička  
a němam sestřičky.

Zelena travička,  
bila lelujička,  
už mi věc něstanu  
rozmila mamička.<sup>2)</sup>

Vyjda na zahradu,  
chytla se pnička:  
Ach, Bože, rozbože,  
už němam tatička.

Ach, Bože, rozbože,  
kaj su můj tatiček?  
Už na nich narostl  
zeleny travniček.

Dyby ja věděla,  
že jich z hrobu zvihnu,  
nosila bych hlinu  
od Těšina k Vidňu.<sup>3)</sup>

Vyjda na zahradu,  
chytla se přičky:  
Ach, Bože, rozbože,  
už němam matičky.